

Олег Коцарев

Поет, прозаїк і журналіст.

Автор дев'яти поетичних і двох прозових книжок. Лауреат літературних премій «Смолоскип», «Молоде вино», часопису «Кур'єр Кривбасу», фестивалю «Київські Лаври». Його роман «Люди в гніздах» увійшов до шорт-листу премії «Книга року ВВС».

Чоловіче свято

Велика коробка кольору крафт-картону чи радше підгнилої білої черешні стрімко наближалася, перетворювалася на чотирнадцятиповерховий корпус університету. Потім на стіні одинадцятого поверху з'явилося вікно. Удар. Ще один удар. Нарешті сліпий кажан упіймав своїми ультразвуковими рецепторами відчинену квартиру та хвацько влетів у кімнату кафедри журналістики.

На кафедрі в цей час сиділи одна лаборантка та чотири викладачки. Лаборантка Аня, брюнетка з гострими, як у пікової десятки, рисами макіяжу, суворо дивилась у вікно. Задумана Оля, дівчина з сентиментально рівним носом, робила якісь позначки в блокноті. Світлана Іванівна, викладачка, яка явно мала за своїми плечима багатий педагогічний досвід, а може, й педагогічного смаленого вовка, читала в телефоні роман про Еркюля Пуаро. Катя – людина з вольовим поглядом – гортала сторінки студентів у соцмережах. Валя, трохи схожа на хіпі дев'яностих, писала в дивакуватому зошиті в клітинку та зі спортивним автомобілем на обкладинці: «Більшість із конфліктів, що супроводжують людину в її життєвих перипетіях, та й конфліктів суспільних, так би мовити історичних – цілком вільно буде розглянути як конфлікт дитини із підлітком, боротьба відкритої наївності з цинічним цілеспрямованим драйвом.

Протягом свого розвитку особистість щоразу почергово переходить стадії дитини та підлітка на нових часових спіралях...». На зошиті було написано друкованими літерами від руки – «Есеї з філософії». Валя мріяла вступити до аспірантури філософського факультету на бюджет.

Жодна з цих жінок не відреагувала на політ кажана. І крилата істота, зрештою, заховалася в шторі. Тоді Катя відірвала очі від смартфона і промовила:

– А ви знаєте, що післязавтра День захисника?

– І що?

– Ну, як що? – лаборантка Аня нарешті скептично відпустила на волю осінній краєвид за вікном. – Катя натякає, що з Юрка треба вибити пляхан з нагоди свята.

Юркомназивали єдиного на кафедрі представника чоловічої статі. На його столі солодко дрімали неперевірені документи студентської практики та тихо помирав посібник із піару початку двотисячних років.

Останні пару тижнів Юрко був чи то на лікарняному, чи у відпустці за власний рахунок, але невдовзі він мав би завітати на кафедру – для нього передали якісь гроші.

– Аню, спочатку йому треба щось подарувати, а тоді вже думати про пляхан! Мисли стратегічно, як навчають нас кла-а-а-асики медіакомуніка-а-а-цій, – поважно позіхнула Світлана Іванівна.

– Що ж йому подаруєш? Шкарпетки?

– Одразу з парфумами.

– Книжку про піар не за 2000, а за 2001 рік?

– Краватку з мікрофонами й оленями.

– П-п-послухайте, – озвалася Світлана Іванівна,

– а ч-ч-чому власне його треба вітати с-с-саме сьогодні? Ч-ч-чому, наприклад, не шо-шо-шо...

Колеги відверто змуджено чекали, поки мову Світлани Іванівни розблокує.

– Шостого грудня?

– А що шостого?

– О, ми в школі шостого грудня хлопців вітали, це ж день армії.

– А ми взагалі двадцять третього лютого вітали.

– Так, колись було п-п-п-просто: ми їх двадцять третього лютого, вони нас восьмого березня. А т-т-т-тепер розбери, кого ко-ко-коли вітати.

– Чотирнадцятого жовтня це якось по-націоналістичному, двадцять третього лютого по-совдепівському, шостого, по-моєму, вже ніхто нікого не вітає. Треба щось інше, – сказала Катя й різким рухом руки ніби відкинула щось невидиме в повітрі.

– Зараз погуглимо, – відповіла Оля з методичною посмішкою. – Та-а-ак... О! В першу суботу листопада – Всесвітній день чоловіків. А 19 листопада – Міжнародний день чоловіків.

– Ц-ц-це якось несерйозно. Ч-ч-ч-оловіче свято має бути пов'язане з чимось му-му-мужнім.

– День журналіста тоді, – іронічно посміхнулася лаборантка.

І сама собі відповіла, що до нього ще дожити треба, це аж у червні.

Оля знову попестила екран смартфона і запропонувала:

– Щоб му-му-мужньо – це День пожежника, 17 квітня. Або День патологоанатома 22 березня.

– Ти, Олю, ще скажи, День батька.

– День працівників освіти нещодавно був...

– Та то фа-фактично друге во-восьме б-б-березня. Лаборантка Аня, яка весь цей час сиділа на столі Юрка, раптом підхопилась і розрізала повітря долонею.

– Я знаю, що робити!

Вона дістала свій телефон і хотіла була набрати

номер, але вчасно схаменулась – і пішла дзвонити з робочого: навіщо платити більше? Аня розім'яла губи та облизала їх язиком. Коли Юрко відповів на дзвінок, вона м'яко, наполегливо і трохи гугняво заявила:

– Це Аня з кафедри! Хочу привітати тебе зі святом.

– А звідки ти вже знаєш?

– Що значить, звідки я знаю? Стрічку новин у фейсбуці дивлюсь – і от прочитала, що сьогодні міжнародний День справжніх чоловіків! Це таке нове свято, ну, знаєш, у процесі декомунізації.

– А...

– Ага. І в такий день ми знову не бачимо тебе на кафедрі, хоча справжньому чоловіку було б не гріх проставитись.

– Та ти розумієш, тут...

– Ех, бачу, Юрочко, свято не зовсім твоє.

– Я за півгодинки зайду по гроші – і все розповім.

– Ну, чекаємо. Ми тут зі Світланою Іванівною, Катєю, Олею, ну, й Валя свій талмуд пише, навіть мене не чує.

Протягом анонсованої півгодини погода зіпсувалася, пішов холодний жовтневий дощ, на вулиці обвально темніло. Нарешті в двері кафедри ввійшов Юрко – забіганий молодий чоловік у мокрій рудій куртці та з парасолькою. Якийсь час усі присутні, крім Валі, механічно дивилися на те, як він розкриває парасольку, як ставить її, як з неї потроху стікає на університетську підлогу вода. І лише потім, коли Юрко став забирати залишений йому конверт із грошима, звернули увагу на пакунки. У їхніх обрисах не вгадувались ані шампанське, ані коньяк, ані нарізний батон, ані мармуровий сир, ані салямі, чи що там ще приносять чоловіки на кафедральні посиденьки. Радше це було схоже на якесь причандалля для ремонту: ота трохи видовжена штука в темному пакеті – мабуть, штукатурка, ото гофра – подумала Оля, яка нещодавно відбула ремонт у своєму новозбудованому приміському житловому комплексі «Сонячна машина». Рекламний проспектик цього ЖК вона досі використовувала як закладку. На диво, Юрко поставив пакет зі штукатуркою на свій стіл. Гофру та інші подробиці розклав на стільці. З одного пакунка випала коробка та опинилася під ногами лаборантки Ані.

На коробці було щось написано польською мовою та зображено дивакуватий пристрій з пляшечкою, схожий на середньовічні агрегати алхіміків.

– Юро, що це таке? Це до столу?

– Майже! – Юра загадково всміхнувся та забрав коробку. А тоді вийняв із неї намальований пристрій, знайшов там важіль і покачав ним повітря.

– Це такий ніби насос для відкачування молока з грудей.

– Що? – Аня нервово поправила комірець свого зеленого светрика.

– На-на-на-на? – забуксувала Світлана Іванівна. – Насос?

– Ну, як насос. Це коли дитинка не виїдає все молоко в мами, його відкачують, щоб груди не боліли. А то – температура, запалення, а там і до мастопатії недалеко.

– А...

– У мене народилася дитина. Коли ви привітали, я подумав, що ви вже знаєте.

– Е-е-е, ми знали тільки, що в тебе є дружина.

– Тобто твоя дружина була вагітна?

– Ну так, якщо вона народила.

– А це народила вона?

– Я думала, це в тебе різні штуки для ремонту. Штукатурка, гофра...

– Це не штукатурка, це памперси.

– То ти їй зціджуєш молоко?

– Ні, вона сама. Зате я купаю малу. І колихаю, присипляю – вчора приспав, насвистуючи марш. А ще фішка – ванночка. Ми її повісили на мотузки для сушіння білизни, і вона їх так натягла, що вони стали видавати звуки, схожі на контрабас.

Юрко став розгортати свої пакунки та показувати колегам усілякий дитячий одяг та інші подробиці

(«Оця шапочка буде після купання...»). А тоді подивився на годинник і розвів руками.

– Усе, треба бігти, вибачте, посидимо іншим разом, зараз просто нема часу. Дякую за привітання. Передайте, будь ласка, завідувачці, що мене і завтра не буде. Всім привіт!

Він згріб скарби, забрав парасольку, вдягнув мокру куртку та зник за дверима.

– Ось тобі й День пожежника, – підсумувала Катя.

– Ні, – заперечила Аня, – раніше Дня знань від нього тепер толку не доб'єшся.

– І то че-че-через шість років, – додала Світлана Іванівна, – ч-чи коли тепер у школу віддають...

Після цього співробітниця якось автоматично зібралися, вдяглися та рушили на вихід. На кафедрі лишилася тільки Валя, яка мугикнула колегам на прощання щось невиразне. Нарешті закінчила своє писання й вона. Озирнулася, немов після сну. Знайшла в закапелках кафедри коробку соку та допила її. Вдяглася. Помітила біля Юркового столу коробку з-під молоковідсмоктувача. Підняла.

– О, знайома штучка. Цікаво, звідки вона в Юрка. Валя вимкнула світло, зібрала свій рюкзачок з етно-орнаментами та зачинила кафедру. В темному приміщенні, що його пожвавлювали тільки відблиски реклами з площі, знову почав літати кажан у пошуках відчиненої квартирки. А ближче до ночі чомусь кілька хвилин дзвонив телефон.

Олег Коцарев «Чоловіче свято»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

